

Likó Marcell

ÉNEKELT ÉS EL NEM
ÉNEKELT DALOK

Géczi János szerkesztésében

Likó Marcell

ÉNEKELT ÉS EL NEM
ÉNEKELT DALOK

Géczi János szerkesztésében

ATHENAEUM

© Likó Marcell, Géczy János 2016

www.vadfruttik.hu

www.geczijanos.eoldal.hu

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős kiadó: az Athenaeum ügyvezetője
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

Tel.: 1-235-5020

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 595 9

DARABOK

—

2013.

... kiegészítetten.

Biztos vannak sokan úgy, hogy szeretnek egyedül dolgozni.

Egykeként gyakran játszottam magamban. Jó volt az indiánokkal, illetve az ellenséges műanyag katonákkal kirobbantani az apokalipszist nyolc évesen, de a szövegírás egy bizonyos - hosszú - fázisában szükségem van valakire, aki érti, hogy mit szeretnék, és segíteni is tud. Tanácsot adni.

Hogy mit lenne érdemes még írnom hozzá, és mit lenne jó elhagyni. Aki olykor jobban tudja, mint jómagam, amit akarok, vagy mivé is akar válni a dalszöveg. Aki azt vallja, hogy a szöveg sosem egyetlen ember alkotása, hanem egy jól körbehatárolható csoporté.

Nevezhetjük ezt egyfajta nyesegetésnek, és akkor gyenge hasonlattal lehetnék rózsza, ő pedig a kertész, de lennék inkább marhahús, zsíros, inas, az ő kezében meg legyen a bárd, vagy lennék műanyag karosszéria, ő pedig fröccsöntő gyári munkás.

Van, hogy leteszek elé egy követ, ő pedig széttöri. Olykor belül is kőből áll, olykor nem. Van, hogy egyetlen rohadt követem sincs, nem találunk semmi használhatót, csak valami halvány érzést, amitől legszívesebben lehúznám magam a vécén, hogy tessék, erőlködöm, de nem megy.

Ilyenkor eszünk, iszunk, visszük a kutyákat sétálni, aztán este eszembe jut valami, írok, ő meg reagál, hogy dolgozzak tovább.

Igy vagyunk mi.

Szóval, a következő szövegeket ugyan én jegyzem, de sok-sok alkotótársam közül az egyiknek családi és keresztnéve is van, úgy hívják Géczi János. A két utolsó albumnál amelyik Janson betűtípussal jelenik meg, azzal indultam én. Amelyik *Helvetica*-val, az én, Jánossal kiegészítetten.

Darabokban

bárcsak lennék állat
orrszarvúbogár
ami a gombostűn vergődve
se könnyezik ha fáj

álomban kaszát nyeltem
az bennem aratott
puszta tarló rőt színekkel
kévék közt húsdarabok

éjt állott víz a polcon
csendben leverem
meztelenül hajózom
üvegszilánktengeren

darabokban darabokban

Darabokban

Bárcsak lennék állat,
orrszarvúbogár,
ami gombostűre tűzve
megváltásra vár.

Álmomban kaszát nyeltem,
az bennem aratott,
puszta tarló, rőt színekkel,
kévék közt húscsafatok.

Éjt állott víz a polcon,
lépek, leverem.
Meztelenül hajózom
üvegszilánk-tengeren.

Darabokban.

Ameddig kezedet szorítom,
világunk még közös.
Te hol kezdődysz, én hol végződöm?
Az összes kontúr oly ködös.

A konyhában boncol a bánat,
pislákol a neon,
szétnyitott mellkassal fekszem
hanyatt a kockás abroszon.

Darabokban.

Válaszok nélkül

Olajozottan duruzsolnak
a létfenntartó gépek.
Automatikus mozgások
hajtják az egészet.
Pedig a hang a rendszer mélyén
egyre csak kiabál,
hogy a srác halni akar,
és a gondolat felzabál
akár a rák.

Nincsenek válaszaim,
én is befelé lesek.
Odabent se látok mást,
csak kérdéseket.

A vattacukros gondtalanság
édes emléke
szívárog be az infúzióval
a beteg elmébe.
A suhogó fehér köpenyesek
hiába szabdalják.
Szikével vágott ösvényeiken
ők sem találják
mi bánt.

Nincsenek válaszaim,
én is befelé lesek.
Odabent se látok mást,
csak kérdéseket.

Válaszok nélkül

Olajozottan duruzsolnak
a létfenntartó gépek.
Automatikus mozgások
hajtják az egészet.
Pedig egy hang a rendszer mélyén
folyton csak kiabál,
hogy a srác halni akar,
és a gondolat felzabál
akár a rák.

Nincsenek válaszaim
én is befelé lesek.
Odabent se látok mást,
csak kérdéseket.

Vattacukor-édes emlék, hogy
nincsen semmi baj.
A beteg elmébe szivárogo be
az infúzióval.
Suhogó fehér köpenyesek
nyomozzák a hibát,
szikével vágott ösvényeiken
ők sem találják
mi bánt.

Nincsenek válaszaim
én is befelé lesek.
Odabent se látok mást,
csak kérdéseket.

Nem kell naplemente
az őszi kertbe' a
puha plédek alatt.
A megfékezett tébolyból
csak a mélyülő csend marad.
Mint a húsba vésett műtési heg,
múlhatatlan ott van
egy emlékfoszlány arról,
hogy egyszer boldog voltam.

Nem kell naplemente
az őszi kertbe
puha plédek alatt.
A megfékezett tébolyból
csak mélyülő csend marad,
ami rád telepszik, majd maga alá gyűr,
hisz úgyis mindegy neked.
Inkább lágyan összeroppansz,
mert kitörni nem lehet.

Nincsenek válaszaim
én is befelé lesek.
Odabent se látok mást,
csak kérdéseket.

Szemben a Nappal

Nyújtóznak a jégvirágok,
dermed az idő.
Elcsitul a jelen,
és a meg nem élt jövő.

Így éldegelek én is,
magammal összezárva,
csak merengek végig
ébred - hibernálva.

Míg tart a mozdulatlanság,
rohanok belül.
Elmenekülnék az összes
félelmem elől.

De nincs hová szaladni.
Minden ember árva.
Belefagy a lélegzet
a nagy-nagy szabadságba.

Néha jó, néha rossz, néha nem.
Néha nem foglalkoztat semmi sem.
Végül minden a helyére kerül.
Maradok – ahogy jöttem – egyedül.
Beborítva sugarakkal,
szemben állok a Nappal.

Rövidülnek a nappalok
a légüres térben.
Mozdulok ha fáj is
mindenféléképpen.

Szemben a Nappal

Nyújtózkodik a zúzmara,
megdermed az idő.
Elcsitul a jelen, és
megnémul a jövő.

Csak üldögélek tétlenül,
lekapcsolom magam.
Bámulok a semmibe,
így minden rendbe' van.

Míg vesztegel a pillanat,
idebent csak pörög
egy végtelen magnószalag
a szemhéjam mögött.

Néha jó, néha rossz, néha nem.
Néha nem foglalkoztat semmi sem.
Végül minden végső helyére kerül,
maradok ott, ahol voltam, egyedül.
Beborítva sugarakkal,
szemben állok a Nappal.

Köröttem légüres tér,
riadtan tátogok.
Hűvös fénnel izzanak
lámpás csillagok.

Egymást követve fagynak el
a kimondott szavak.
Szilánkokra törnek, aztán
szertefoszlanak.

Élni vagy túlélni.
mit válasszak végül?
Kilépek magamból
a szakfanderem nélkül.
Kifosztott a hosszú tél
a kert egy hősivatag.
Törékeny növények
a lábaim alatt.
Minden emlékem itt
fekszik kiolvadva,
együtt párolgunk majd
bele a Napba.

Néha jó, néha rossz, néha nem.
Néha nem foglalkoztat semmi sem.
Végül minden a helyére kerül.
Maradok – ahogy jöttem – egyedül.
Beborítva sugarakkal,
szemben állok a Nappal.

Magam leszek a zúzvara,
a hóval olvadok.
Elillanok, akár a tél,
akár a sóhajok.

Néha jó, néha rossz, néha nem.
Néha nem foglalkoztat semmi sem.
Végül minden végső helyére kerül,
maradok ott, ahol voltam, egyedül.
Beborítva sugarakkal,
szemben állok a Nappal.

Sebek

Gondolj a semmire!
Szerintem az fehér.
A semmi hómező
érintetlen tér.
Oda bújnék el,
mert menedéket ad,
vagy anyám méhében
aludnék naphosszat.
Teríts rám még egy
takarót, légy szíves,
hadd melegítsen
most, hogy az ágy üres.
A nyirkos lepedő
maradt csak itt nekem.
A kevés biztonság
plüssmackóját ölelgetem.

Sebek

Semmire gondolok.
Vakítóan fehér:
a semmi lepedő,
fertőtlenített tér.

Elrejtőzöm oda
tán menedéket ad,
vagy anyám méhében
álmodom napokat.

Teríts még reám egy
takarót, légy szíves!
Hadd melegítsen fel
most, hogy az ágy üres.

Alatta piszkálom
a gyógyult varratot.
Látod, hogy mit teszek?
Sebet kapargatok.

Sebet kapargatok.

Kitartó imbolygás,
intravénás szerek.
Nem hat az orvosság,
egy felhő integet.

Hőemelkedésben
állandó kábulat,
szedáltan kémlelek
műanyag partokat.